

Arrest

nr. 315 405 van 24 oktober 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. VANDENBROUCKE en H. BOURRY
Steenakker 28
8940 WERVIK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 april 2024.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat D. VANDENBROUCKE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit Afghanistan, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 26 september 2023, waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming neemt het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beoordeling wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in het arrest nr. 292 944 van 18 augustus 2023.

Noch het CGVS noch de Raad hechtten geloof aan de door verzoeker voorgehouden problemen met de taliban; hij verklaarde Afghanistan te hebben verlaten uit vrees voor de taliban die hem zouden willen doden omdat hij een lid van hen, dat hem gevraagd had om explosieven te leggen in het voertuig van soldaten of gif in hun voedsel te mengen, bij de lokale politie zou hebben aangegeven, waardoor deze persoon gearresteerd zou zijn. Daarnaast verklaart verzoeker dat zijn vader, die voor de grenspolitie heeft gewerkt, tien à elf jaar geleden door de taliban vermoord werd. Verzoeker maakte verder niet aannemelijk dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd). Voorts toonde verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. De situatie in zijn regio van herkomst, de provincie Nangarhar, noopte voor verzoeker tot slot niet tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

In het kader van zijn huidig verzoek blijft verzoeker vasthouden aan zijn eerder aangehaalde vluchtmotieven. Hij verklaart dat zijn familie nog steeds wordt lastiggevallen door de taliban en dat zijn schoonbroer omwille van zijn problemen anderhalve maand voor zijn huidig verzoek is opgepakt door de taliban.

Ter ondersteuning van zijn huidige verzoek legt verzoeker de volgende documenten neer: zijn taskara, de taskara van zijn vader, twee dreigbrieven van de taliban, documenten betreffende het werk van zijn vader, een brief van de Belgische pleegmoeder van een vriend en foto's van zijn leven in België.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

4. In de bestreden beslissing wordt vooreerst op goede gronden gemotiveerd dat verzoeker louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd en op zich niet van dien aard is om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Zijn taskara, de taskara van zijn vader, de twee dreigbrieven van de taliban, en de documenten betreffende het werk van zijn vader, heeft verzoeker reeds voorgelegd in kader van zijn vorig, eerste verzoek. Het gegeven dat hij ditmaal de originele stukken voorlegt, kan de gedane appreciatie van de commissaris-generaal en de Raad hierover in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek niet ombuigen.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en de documenten die verzoeker aanbracht in het kader van zijn huidig volgend beschermingsverzoek en heeft deze afdoende onderzocht alsook zorgvuldig beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct.

Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen. Hij komt immers niet verder dan het volharden in zijn asielmotieven zonder verder enig concreet verweer te voeren, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet voormelde motieven van de bestreden beslissing ontkracht of weerlegt. Door louter aanvullende verklaringen af te leggen op een relaas dat reeds ongeloofwaardig werd bevonden, slaagt verzoeker er niet in om de eerdere beoordelingen van het CGVS en de Raad om te buigen, met name dat zijn voorgehouden problemen met de taliban, ongeloofwaardig zijn.

De door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde landeninformatie met betrekking tot rekrutering van kinderen door de taliban, kan verder niet dienstig in rekening worden gebracht ter staving van verzoekers vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade, nu verzoeker in gebreke blijft deze in concreto aannemelijk te maken en deze aldus aan de algemene informatie te verbinden.

Waar verzoeker nog opwerpt dat hem niet verweten kan worden te lang te hebben gewacht om een nieuwe asielaanvraag in te dienen, stelt de Raad vast dat dit geen betrekking heeft op een motief van de bestreden beslissing. Nergens wordt hem dit verweten. Verzoekers betoog hierover is dan ook niet dienstig. Hetzelfde geldt waar hij aanhaalt dat het verzwijgen van een deel van het relaas niet volstaat om iemand internationale bescherming te weigeren en, zo er sprake zou zijn van tegenstrijdigheden, deze pas kunnen gevonden worden na een minutieus vergelijken van de verklaringen.

Waar verzoeker verwijst naar zijn profiel als lid van een voormalig lid van de grenspolitie, heeft de Raad in zijn arrest nr. 292 944 van 18 augustus 2023 reeds besloten dat verzoeker “niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zal kennen met de taliban vanwege de vroegere job van zijn vader bij de grenspolitie”. Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig beschermingsverzoek geen concrete elementen bij die hier anders over doen denken. Het loutere feit dat hij een familielid is van een vroeger lid van de Afghan National Defense and Security Forces (ANSF) is onvoldoende om een nood aan bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken. Verzoeker dient dit in concreto aannemelijk te maken, waar hij geheel in gebreke blijft nu hij zich louter beperkt tot het verwijzen naar algemene informatie.

Gelet op het voorgaande blijft de eerder gedane appreciatie van de commissaris-generaal en de Raad omtrent verzoekers vluchtrelaas, nog steeds gehandhaafd.

7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift de aandacht vestigt op zijn verblijf in Europa waardoor hij vreest bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden door de taliban te worden vervolgd, wijst de Raad op wat volgt.

De Raad heeft in het kader van zijn vorig beschermingsverzoek aangaande de behandeling van personen met verzoekers profiel bij terugkeer naar Afghanistan reeds een analyse gemaakt.

Uit de geactualiseerde landeninformatie die de verwerende partij heeft overgemaakt in toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, waaronder de meest recente EUAA Country Focus betreffende Afghanistan van december 2023 en de COI Focus Afghanistan ‘Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban’ van december 2023, blijkt dat de inlichtingen waarop de in het verleden gedane analyse omtrent verzoekers vermeende verwestering is gebaseerd, nog steeds actueel en correct zijn. Ook heden blijkt niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Evenmin blijkt dat elke Afghaan als gevolg van zijn verblijf in Europa verwesterd zal zijn, noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Bijgevolg dringt een individuele beoordeling van verzoekers omstandigheden zich nog steeds op.

In het arrest nr. 292 944 oordeelt de Raad onder meer dat, ondanks het feit dat verzoeker op vijftienjarige leeftijd Afghanistan verliet en een deel van zijn vormende jaren in België doorbracht, aangenomen kan worden dat hij op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Hij toonde niet aan dat hij hiervan totaal vervreemd is en zich deze waarden en normen niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker liet na om in concreto aan te tonen dat hij ondertussen dermate zou zijn verwesterd of als zodanig zou worden gepercipieerd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan.

Verzoeker brengt in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aan die hier een ander licht op werpen.

Uit een loutere verwijzing naar zijn verblijf in België/Europa kan niet blijken dat bij verzoeker sprake is van verwestering in de zin dat hij zich de in België en Europa heersende normen en waarden heeft eigen gemaakt die zouden indruisen tegen de (religieuze) regels, wetten, gebruiken en normen zoals heden vormgegeven door de taliban. Evenmin kan hieruit een toegeschreven verwestering worden afgeleid, in de zin dat hij blijk geeft van activiteiten, gedragingen, handelingen, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden gezien. Hetzelfde geldt waar verzoeker een brief voorlegt van de pleegmoeder van een vriend en foto’s van zijn leven in België om aan te tonen dat hij goed integreert in België. In de brief getuigt de vrouw dat verzoeker de Franse taal moeizaam leerde, maar hij zich intussen kan uitdrukken en de taal begrijpt, dat hij zijn passie voor cricket met andere jongeren deelt en dat hij zijn best doet zich te integreren in de lokale cultuur. De foto’s die verzoeker voorlegt lijken allen in de context van zijn scholing in België genomen. Er zijn op iedere foto een groep jongeren te zien, begeleid door een (aantal) vrouw(en). Uit deze elementen kan niet worden besloten dat verzoeker niet langer in staat is de heersende

regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen.

Met een loutere verwijzing naar zijn verblijf in België/Europa en zijn inzet om mee te draaien in de Belgische samenleving, toont verzoeker aldus nog steeds niet aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met zodanig ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin brengt hij concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij in concreto aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

Verzoeker schetst geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten in België op de gevolgen bij een terugkeer naar Afghanistan, met name waarom hij hierdoor dermate onder de negatieve aandacht van de taliban zou komen, al dan niet wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een verblijf in en terugkeer uit Europa en/of (een toegeschreven) verwestering.

Waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar een (niet nader gespecificeerd) arrest van de Raad van 29 april 2020 dat hij reeds heeft aangehaald in het kader van zijn vorige beroepsprocedure, herneemt de Raad dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker wederom niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Aldus blijft de eerder gedane appreciatie van de commissaris-generaal en de Raad omtrent verzoekers vluchtrelaas, nog steeds gehandhaafd.

8. Door voorts louter de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan aan te kaarten, brengt verzoeker geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de motieven in de bestreden beslissing die hiermee verband houden en de eerder gedane analyse van de Raad in zijn arrest nr. 292 944, met name dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan niet het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban en/of andere actoren. Uit de geactualiseerde landeninformatie die het CGVS heeft overgemaakt in toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, waaronder de meest recente EUAA Country Focus betreffende Afghanistan van december 2023, blijkt dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd nog steeds actueel en correct zijn.

Verzoeker brengt verder geen concrete elementen aan die aantonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door de taliban dan wel andere actoren.

9. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, oordeelde de Raad in het kader van zijn vorig verzoek in het arrest nr. 292 944 dat het geweld in de provincie Nangarhar geen hoog niveau bereikt waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Op basis van de geactualiseerde landeninformatie bijgebracht door verwerende partij, dringt zich heden eenzelfde conclusie op.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een ander daglicht stellen. De in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan is gesteund. Door verder louter te verwijzen naar reisadvies van de FOD Buitenlandse zaken die gericht is tot toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, brengt verzoeker evenmin informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse.

Evenmin is er sprake van persoonlijke omstandigheden die het risico voor hem zouden verhogen. Waar verzoeker aanvoert dat hij afkomstig is uit de regio Wazir gelegen in het district Khogyani, dat hij slechts een beperkte scholing gekregen heeft, dat hij reeds meerdere jaren geleden uit Afghanistan is vertrokken en dat hij niet over voldoende maturiteit beschikt om ook bij een terugkeer naar Afghanistan de gevaarlijke situaties naar behoren in te schatten om zo zijn dorp van herkomst en zijn familie aldaar te bereiken, bemerkt de Raad dat verzoeker dit betoog reeds heeft aangehaald in zijn verzoekschrift ingediend in het kader van zijn beroepsprocedure tegen zijn vorige weigeringsbeslissing. In het arrest nr. 292 944 van 18 augustus 2023

heeft de Raad dit betoog reeds beoordeeld. Verzoeker brengt heden geen elementen bij die hier anders over doen denken. In de mate hij verwijst naar de (toegeschreven) verwestering, verwijst de Raad naar wat hieromtrent reeds werd uiteengezet in de voorgaande punten en het arrest nr. 292 944.

De door verzoeker aangevoerde persoonlijke omstandigheden kunnen dan ook, gelet op de beschikbare landeninformatie met betrekking tot de mate van willekeurig geweld in zijn regio van herkomst, de provincie Nangarhar, niet worden beschouwd als omstandigheden waardoor hij, in vergelijking met een ander persoon, actueel een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon ten gevolge van het willekeurig geweld aldaar.

10. Verzoekers betoog aangaande het ontbreken van een intern vluchtalternatief is tot slot niet dienstig daar een intern vluchtalternatief in casu niet aan de orde is.

11. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek of er in casu nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

12. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365; RvS 27 mei 2015, nr. 231.354).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 27 mei 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1518 staat onder eed en tolkt Pashtou – Nederlands.

De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoeker stelt hiermee niet akkoord te gaan. Hij wijst erop dat hij thans twintig jaar is en afkomstig is uit Nangarhar, waar zijn vader voor de grenspolitie werkte toen hij er elf jaar geleden werd vermoord. Zelf baatte verzoeker een voedingswinkel uit aan de grens, waar hem werd gevraagd een bom te plaatsen, wat hij niet heeft willen doen. Omwille van deze weigering ontving hij bedreigingen, waarop hij de politie heeft verzocht om niet meer in zijn winkel langs te komen. Verzoeker bevond zich tussen hamer en aambeeld en in de panieksituatie die destijds heerste hebben zijn moeder en zijn oom beslist dat hij het land moest verlaten. Verzoeker wijst erop dat hij sinds 2020 in België verblijft en toen 16 jaar was. Hij meent dat de Raad het

bijkomende element van verwestering dat hierdoor is ontstaan, en dat hij afdoende uiteenzet in zijn aanvullende nota, zwaar moet laten doorwegen in zijn beoordeling. Verzoeker meent ook dat verweerder geen specifieke analyse heeft gemaakt over zijn regio van herkomst, met name de provincie Nangarhar die bekend staat als conservatief en gewelddadig en waarnaar hij niet kan terugkeren. Met de bestreden beslissing wordt zijn huidige beschermingsverzoek ten onrechte onontvankelijk verklaard, zeker nu hij niet opnieuw werd gehoord door verweerder en deze onvoldoende rekening houdt met “de laatste evoluties op het terrein”. Verzoeker uit in dit verband kritiek op “de nota Migratiebewegingen”: deze handelt niet over Afghansen die vanuit Europa terugkeren naar hun land van herkomst, op enkele zeer zeldzame uitzonderingen van terroristen na. Verder heeft UNAMA gerapporteerd dat de Taliban 70.000 extra manschappen zullen inzetten bij checkpoints, verspreid over het hele land: hierdoor kunnen burgers overal worden onderworpen aan willekeurige controles waarbij vaak geweld wordt gebruikt die kunnen resulteren in opsluitingen van 1 tot 6 maanden, zonder dat men in die periode contact kan hebben met familieleden, artsen, rechters, ... Aldus worden alle rechtsregels met de voeten getreden en heerst er een totale willekeur, wat een terugkeer erg gevaarlijk en dus onmogelijk maakt. Verder bevraagd door de voorzitter licht verzoeker toe dat hij actueel in een opvangcentrum in Moeskroen verblijft en Frans spreekt. Hij maakt gewag van medische problemen waarvoor hij al werd geopereerd, wat volgens zijn advocaat een “bijkomende fragiliteit” aantoont, aangezien deze medische behandeling niet beschikbaar is in Afghanistan, zodat er voor verzoeker aldaar een situatie van verregaande deprivatie dreigt. Verzoeker licht in dit verband toe dat zijn broer is overleden als gevolg van onbehandelde nierstenen en dat ook hij aan dit probleem lijdt (“het zit in de familie”); hij heeft een appendixoperatie ondergaan en neemt thans medicatie, reden ook waarom hij nog in het opvangcentrum mag verblijven. In België werkt verzoeker voltijds, van 9u ’s avonds tot 5u ’s morgens, in een fabriek waar frieten worden gemaakt. Hij is vroeger in België naar school geweest maar is daarmee gestopt nadat hij een negatieve beslissing over zijn beschermingsverzoek had gekregen. Hij heeft zich opnieuw ingeschreven, maar heeft nog geen les gevolgd omwille van zijn medische problemen. Verzoeker geeft aan goed Frans te kunnen spreken maar deze taal ook te willen leren lezen en schrijven. Gevraagd of hij nog contact heeft met zijn familie, antwoordt verzoeker dat hij soms berichten ontvangt, maar dat het onmogelijk is om met elkaar te bellen omwille van de slechte internetverbindingen. Actueel verblijven zijn moeder, twee jongere broers, een zus en een oom langs vaderskant nog in Afghanistan. Gevraagd waarom een terugkeer naar Afghanistan voor hem moeilijk zou zijn, verwijst verzoeker naar zijn huidige kledingstijl die er niet zou worden aanvaard. Daarnaast heeft hij foto’s van zichzelf (o.m. op feestjes en samen met de vriendin met wie hij een relatie heeft) op sociale media geplaatst: deze zijn gezien in Afghanistan, waar men hem om deze reden beschouwt als ongelovige. Verzoeker stelt dat het onmogelijk zal zijn om zich bij terugkeer aan te passen, dat personen die worden geassocieerd met de voormalige overheid nog steeds worden gevisieerd en dat zijn regio van herkomst, het district Khogyani in de provincie Nangarhar, bekend staat als zeer gewelddadig en gevaarlijk. Zijn familieleden zijn er ondergedoken in het huis van iemand anders, maar slagen erin te overleven; als hij een beschermingsstatuut krijgt, zal hij hen naar België halen.”

5. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

6. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn

2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

7. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Daar voormeld artikel de omzetting vormt van artikel 40, lid 2 van de richtlijn 2013/32/EU, kan hierbij nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie dat verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de richtlijn 2013/32/EU voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het

kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, *LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid*, pt. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, nr. 50). Het Hof van Justitie heeft hierbij verduidelijkt dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, C-18/20, *XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, pt. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, pt. 37).

Het Hof wijst er verder op dat de richtlijn 2013/32/EU geen enkel onderscheid maakt tussen een eerste en een volgend verzoek om internationale bescherming wat betreft de aard van de elementen of bevindingen die kunnen aantonen dat de verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt en dat dus ook in het geval van een volgend verzoek de beoordeling hiervan moet worden verricht overeenkomstig artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU, en dus in samenwerking met de verzoeker, met inbegrip van een document waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld of waarvan de bron niet objectief verifieerbaar is (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, pt. 61).

Tot slot heeft het Hof met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van de ontvankelijkheidsfase geoordeeld: *“62. Overigens dient in deze context in herinnering te worden gebracht dat het niet noodzakelijk is dat de lidstaat ervan overtuigd is dat het nieuwe document het volgende verzoek afdoende staakt opdat de overlegging van een dergelijk document ertoe kan leiden dat overeenkomstig artikel 40, lid 3, van richtlijn 2013/32 het verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig hoofdstuk II van deze richtlijn, maar het volstaat dat dit document de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet.”* (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, pt 62).

Elk arrest van het Hof van Justitie, daaronder begrepen een arrest waarin enkel een bepaling van het Unierecht wordt uitgelegd dat reeds van kracht was op het tijdstip waarop een vorig verzoek werd beslist, vormt een nieuw element in de zin van de artikelen 33, lid 2, onder d) en 40, leden 2 en 3 van de richtlijn 2013/32, ongeacht het tijdstip waarop het arrest is gewezen, indien het de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Dit kan het geval zijn zelfs wanneer de verzoeker in het kader van zijn volgend verzoek niet naar het bestaan van dat arrest heeft verwezen (HvJ 8 februari 2024, C-216/22, *A.A. tegen Bundesrepublik Deutschland (GK)*, pt. 54 en 48).

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, die afbreuk kunnen doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet werd betwist, maar ongegrond werd bevonden, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

Wanneer aan de voorwaarden voor ontvankelijkheid van een volgend verzoek is voldaan, moet dit verzoek – zoals artikel 40, lid 3, van richtlijn 2013/32 verduidelijkt – ten gronde worden onderzocht overeenkomstig hoofdstuk II van deze richtlijn, dat de fundamentele beginselen en waarborgen bevat die van toepassing zijn op verzoeken om internationale bescherming (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, pt. 38).

Wanneer uitspraak wordt gedaan over de gegrondheid van een volgend verzoek, mag dit redelijkerwijs niet worden beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen of bevindingen die ter ondersteuning van de ontvankelijkheid ervan zijn aangevoerd, maar moet rekening worden gehouden met alle feitelijke elementen die de verzoeker, overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, tot staving van dat volgende verzoek heeft aangevoerd, ook wanneer deze feiten reeds zijn beoordeeld in het kader van een eerste verzoek om internationale bescherming dat definitief werd afgewezen (zie in deze zin ook HvJ 13 juni 2024, C-563/22, *SN, LN tegen Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, pt. 42-58).

8. Verzoeker heeft op 21 mei 2024 een aanvullende nota zoals bedoeld in artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet overgemaakt waarbij hij volgende stukken voegt:

- loonbrieven;
- medische attesten;
- een verklaring van zijn werkgever;
- een arbeidsovereenkomst.

Verzoeker voert zowel in de aanvullende nota als ter terechtzitting aan, en voerde dit ook reeds aan in het verzoekschrift, dat hij vreest bij een terugkeer naar Afghanistan te worden gepercipieerd als verwesterd.

De stukken die heden voorliggen, betreffen nieuwe elementen daar ze nog niet eerder werden beoordeeld in het kader van verzoekers eerste beschermingsverzoek, dat werd afgesloten met 's Raad arrest van 18 augustus 2023 met nr. 292 944. Evenwel moet worden onderzocht of deze nieuwe elementen overeenkomstig de hoger besproken rechtspraak van het Hof van Justitie de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt en of er nieuwe feiten aan de orde zijn die deze kans aanzienlijk groter maken. Zoals reeds aangehaald, moet de Raad daarbij overgaan tot een volledig en ex nunc beoordeling van zowel de feitelijke als juridische gronden. Het onderzoek van de door verzoeker aangevoerde nieuwe elementen en de vraag of deze elementen de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt, dient dan ook te gebeuren in het licht van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie en van de meest recente landeninformatie inzake de huidige situatie in Afghanistan.

9. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de argumentatie in 's Raads arrest nr. 292 944, in het kader van verzoekers eerste beschermingsverzoek, over zijn voorgehouden (toegeschreven) verwestering eveneens geldt voor de elementen die hij in het kader van zijn huidig verzoek aanhaalt en daarbij wordt overwogen dat enig internaliseren van westerse waarden en normen niet in concreto wordt aangetoond, dat uit de stukken geen verregaande verwestering blijkt en evenmin blijkt dat verzoeker zal worden gezien als zijnde "besmet" door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert, wijst de Raad erop dat heden rekening moet worden gehouden met rechtspraak van het Hof van Justitie inzake de interpretatie van de begrippen politieke overtuiging en behoren tot een specifieke sociale groep.

Beschermingsverzoeken gebaseerd op een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen immers verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Er is heden rechtspraak van het Hof die verduidelijking geeft omtrent de uitlegging van deze vervolgings-gronden en die dateert van na het arrest nr. 292 944 van 18 augustus 2023. Het betreft aldus rechtspraak waarmee de Raad in het arrest nr. 292 944 geen rekening kon houden.

Zoals hierboven reeds aangehaald, oordeelde het Hof van Justitie dat arresten van het Hof waarin een bepaling van het Unierecht wordt uitgelegd, dat reeds van kracht was op het tijdstip waarop op een vorig verzoek werd beslist, een nieuw element vormen in de zin van de artikelen 33, lid 2 onder a) en 40, leden 2 en 3 van richtlijn 2013/32/EU, indien zij de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet.

In dit verband wordt het volgende aangestipt.

Het begrip 'politieke overtuiging' houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft over een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3, § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip 'politieke overtuiging' ruim moet worden uitgelegd en elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging aldus wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en

een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt aldus gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ 12 januari 2023, C-280/21, *Migracijos departamentas*, pt. 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder het begrip ‘politieke overtuiging’ vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten, spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet een bepaalde mate van overtuiging heeft of niet fundamenteel of diepgeworteld is, kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens “enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land” (HvJ 21 september 2023, C-151/22, *S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR)*, pt. 36-37 en 46, 49).

Het begrip ‘godsdienst’ omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofs-overtuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald (48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet). Ook aan dit begrip moet volgens het Hof een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ 5 september 2012, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, pt. 63 en HvJ 4 oktober 2018, C-56/17, *Bahtiyar Fathi/Predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, pt. 78). Het begrip godsdienst, geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan zowel het *forum internum* – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het *forum externum* – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdienstige overtuiging – omvatten, aangezien godsdienst op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin arresten HvJ 29 mei 2018, C-426/16, *Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a.*, pt. 44, en HvJ 10 juli 2018, C-25/17, *Tietosuojavaltuutettu in tegenwoordigheid van: Jehovan todistajat – uskonnollinen yhdyskunta*, pt. 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag “*dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdienstige overtuiging [is] gebaseerd”, of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een „godsdienstige overtuiging [...] [wordt] bepaald”* (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, pt. 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, een relevante factor vormen bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdienst in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, pt. 70). De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, pt. 80).

Inzake de vervolgingsgrond ‘behoren tot een specifieke sociale groep’ oordeelde het Hof dat een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als met name aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: (1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en (2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, *X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel*, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekov*, pt. 89). Het Hof heeft ook benadrukt dat enkel met betrekking tot de vervolgingsgrond behoren tot een specifieke sociale groep in artikel 10, lid 1 onder d) van de Kwalificatierichtlijn sprake is van een voor de identiteit of morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ 21 september 2023, C-151/22, 21 september 2023, pt. 34). Krachtens artikel 10, lid 2 van de Kwalificatierichtlijn maakt het daarbij niet uit of de verzoeker in werkelijkheid de godsdienstige, sociale of politieke kenmerken

vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem of haar door de actor van vervolging worden toegeschreven.

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ 21 september 2023, C-151/22, pt. 45). Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip godsdienstige overtuiging en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ 29 juni 2023, C-756/21, *X tegen International Protection Appeals Tribunal*, pt. 48-50 en 54-55), redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek *mutatis mutandis* ook is vereist in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

10. Zoals reeds aangehaald dient verzoekers nood aan internationale bescherming ook in het kader van een volgend verzoek te worden onderzocht in het licht van objectieve landeninformatie inzake zijn land van nationaliteit en rekening houdend met zijn individuele omstandigheden. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan in dit verband volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Hibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername in augustus 2021 gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie evolueert naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt zij daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder zijn laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kaboel verboden is om muziek

te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en een baard (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van taliban-verantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om te worden begeleid door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kaboel (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina'— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel op mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van het aantal lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto-rechtbank in de periode van 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode van juli tot september 2023 (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat de taliban een zeer 'soepele' bewijsstandaard hanteren. Bovendien worden

opgelegde straffen niet steeds voorafgegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze tijdens controles op straat vaststellen dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt gecontroleerd door leden van de MPVPV, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022 en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 20). Volgens dr. Schuster hebben de taliban sociale mediaprofielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media- netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambts-bericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controle-posten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheids-medewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Niettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteits-docenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij zouden worden behandeld bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in het land waarnaar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *“Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban”* van 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “verwesterd” worden gezien, kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *“Afghanistan Country Focus”*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit de voorliggende objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, de regio van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijding in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA *“Country Guidance”* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst, bijtrede (EUAA *“Country guidance: Afghanistan”*, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door de verwerende partij doet niet anders besluiten.

11. Op 9 maart 2023 nam de verwerende partij, in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek, een beslissing waarbij verzoeker internationale bescherming werd geweigerd, hetgeen de Raad heeft bevestigd

bij arrest van 18 augustus 2023 met nummer 292 944. Er werd toen geoordeeld dat gelet op verzoekers toenmalige individuele omstandigheden een gegronde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering of (toegeschreven) normoverschrijding niet kon worden aangenomen.

De Raad herinnert er evenwel aan dat hij, in het kader van het thans voorliggende tweede beschermings-verzoek, ertoe is gehouden een volledig en ex nunc onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden te voeren, wat impliceert dat hij zowel de elementen moet onderzoeken waarmee de verwerende partij rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als deze die zich hebben aangediend nadat de verwerende partij de bestreden beslissing heeft vastgesteld (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, *Serin Alheto tegen Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, pt. 106-113). Er wordt verder aan herinnerd dat nieuwe elementen niet enkel elementen of bevindingen omvatten die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, maar ook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, C-18/20, *XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, pt. 44).

Vooreerst wordt opgemerkt dat bovenstaande analyse in punt 10 onder meer is gebaseerd op landen-rapporten, waaronder de EUAA “Afghanistan Country Focus” van december 2023 en de COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban” van 14 december 2023, die niet voorlagen op het ogenblik van ‘s Raads arrest nr. 292 944 van 18 augustus 2023 inzake het eerste beschermingsverzoek. Uit deze geactualiseerde landeninformatie blijkt dat het talibanbeleid sindsdien verder is geëvolueerd en verscherpt, met name een zuivering van de Afgaanse samenleving nastreeft waarbij het land evolueert naar een theocratische politiestaat met zeer strenge sociaal-religieuze richtlijnen die toezien op de regulering van het dagelijkse leven volgens de sharia.

Daarnaast moet verzoekers huidige persoonlijke situatie in acht worden genomen. Zijn individuele omstandigheden kunnen immers sinds voormeld arrest nr. 292 944 zijn geëvolueerd en/of er kan heden een beter zicht zijn op zijn individuele omstandigheden dan ten tijde van het voormeld arrest, hetgeen een impact kan hebben op de mate van (toegeschreven) verwestering of (toegeschreven) normoverschrijding. Immers is de mate van (toegeschreven) verwestering evolutief. In casu wordt er op basis van de verzoekers verklaringen ter terechtzitting alsook op basis van de bijkomende documenten die hij neerlegt bij de aanvullende nota, vastgesteld dat er heden wat betreft zijn persoonlijke situatie niet te veronachtzamen nieuwe elementen voorliggen die relevant zijn in het kader van een risico-analyse omwille van een toegeschreven verwestering of toegeschreven normoverschrijding, en die een beter zicht bieden op de concrete invulling van zijn verblijf en levensomstandigheden in België sinds zijn aankomst, waardoor de Raad heden over meer elementen beschikt dan ten tijde van het voormeld arrest 292 944 van 18 augustus 2023.

Bijgevolg houdt de Raad in deze rekening met de evolutie van het talibanbeleid in Afghanistan alsook met elementen inzake verzoekers individuele evolutie en situatie die aan het licht zijn gekomen sinds het voormeld arrest nr. 292 944, waarbij deze elementen tevens moeten worden beoordeeld in het licht van de recente rechtspraak van het Hof van Justitie inzake de interpretatie van de vervolgingsgronden ‘politieke overtuiging’ en ‘behoren tot een specifieke sociale groep’ en de relevantie van arresten van het Hof als nieuwe elementen in de zin van de artikelen 33, lid 1, onder a) en 40, leden 2 en 3 van de richtlijn 2013/32/EU, daar deze rechtspraak van het Hof eveneens dateert van na het arrest nr. 292 944. Deze rechtspraak kan een weerslag hebben op de beoordeling van verzoekers tweede beschermingsverzoek.

De Raad is, rekening houden met al het voorgaande, daarom van oordeel dat in casu heden wel degelijk nieuwe elementen voorliggen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt in de zin van de hogervermelde rechtspraak van het Hof van Justitie inzake volgende verzoeken. Zoals hierna zal blijken, liggen er tevens voldoende elementen voor om de Raad toe te laten de beschermingsnood van verzoeker ten gronde te beoordelen, waarbij de Raad vervolgens tot het besluit komt dat hij in het kader van een volledig en ex nunc onderzoek op basis van de elementen die heden voorliggen een positieve beslissing kan nemen over de vluchtelingenstatus (HvJ, C-216/22, pt. 66). Er wordt herhaald dat wanneer uitspraak wordt gedaan over de gegrondheid van een volgend verzoek, dit redelijkerwijs niet mag worden beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen of bevindingen die ter ondersteuning van de ontvankelijkheid ervan zijn aangevoerd, maar rekening moet worden gehouden met alle feitelijke elementen die de verzoeker, overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, tot staving van dat volgende verzoek heeft aangevoerd, ook wanneer deze feiten reeds zijn beoordeeld in het kader van een eerste verzoek om internationale bescherming dat definitief werd afgewezen (zie in deze zin ook HvJ 13 juni 2024, C-563/22, *SN, LN tegen Zamestnik-predsedatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, pt. 42-58). Ten slotte wordt in herinnering gebracht dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet beperkt tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar ook een toekomstgerichte beoordeling vereist van het risico op vervolging of ernstige schade in het licht van actuele landeninformatie en de huidige individuele omstandigheden van de verzoeker.

12. In casu wordt niet betwist dat verzoeker is geboren in het jaar 2004 en dat hij Afghanistan heeft verlaten op vijftienjarige leeftijd, waarna hij acht maanden later als niet-begeleide minderjarige in België is aangekomen toen hij zestien jaar oud was. Verzoeker is vertrokken in de derde maand van 2020 en dus voor de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Bij aankomst in België diende hij op 5 november 2020 een eerste verzoek om internationale bescherming in en kreeg hij toen, gelet op zijn minderjarigheid, een voogd toegewezen.

Momenteel is verzoeker twintig jaar oud, is hij langer dan vier jaar afwezig uit Afghanistan en verblijft hij inmiddels ook bijna vier jaar in België.

In de mate dat verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan in maart 2020 opgroeide in de Afghaanse gebruiken, waarden en normen zoals ze bestonden voor de machtsovername door de taliban en als vijftienjarige daar deels door was gevormd, heeft hij heden echter ook een significante periode in zijn vormende jaren, die essentieel zijn voor zijn sociale ontwikkeling, in Europa doorgebracht. Gelet op zijn jonge leeftijd bij aankomst in België speelde een groot deel van verzoekers puberteit en adolescentie, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere, zich af in België, een geseculariseerde samenleving.

Wat betreft de invulling van verzoekers verblijf in België, en bij uitbreiding in Europa, blijkt uit de stukken van het administratief dossier, het verzoekschrift en de gevoegde stukken, verzoekers aanvullende nota en de verklaringen ter terechtzitting wat volgt.

Verzoeker heeft sinds zijn aankomst in België onderwijs gevolgd maar is daarmee gestopt nadat hij een negatieve beslissing over zijn beschermingsverzoek had gekregen. In een brief getuigt de pleegmoeder van een vriend dat verzoeker de Franse taal moeizaam leerde, maar hij zich intussen kan uitdrukken en de taal begrijpt, dat hij zijn passie voor cricket met andere jongeren deelt en dat hij zijn best doet om zich in de lokale cultuur te integreren zoals een Belgische adolescent. Ter terechtzitting blijkt verzoeker zich in het Frans te kunnen uitdrukken maar geeft hij aan dat hij zich opnieuw heeft ingeschreven omdat hij deze taal ook wil leren lezen en schrijven. Evenwel heeft hij nog geen les gevolgd omwille van zijn medische problemen. Hij verblijft ook nog in het opvangcentrum omwille van deze medische problemen.

Verzoeker legt ook foto's voor die allen in de context van zijn scholing in België zijn genomen waarbij hij steeds in het gezelschap van een diverse groep jongeren is te zien, begeleid door een (aantal) vrouw(en).

Door zijn vertrouwenspersoon werd hij na afloop van zijn persoonlijk onderhoud op 5 augustus 2022 beschreven als erg sociaal, zeer beleefd en altijd bereid om te helpen. Hij gaf tevens mee dat verzoeker een grote wil heeft om te slagen in België en hij er alles aan doet om hier zo snel mogelijk zelfstandig te zijn en een eigen leven te kunnen leiden. Verzoeker legt in dit kader heden verschillende loonfiches voor waaruit blijkt dat hij in 2022 was tewerkgesteld als student en dat hij in de maanden januari – april van 2024 een arbeidersfunctie uitoefende. Verzoeker verklaart ter zitting dat hij voltijds, van 9 uur 's avonds tot 5 uur 's morgens, in een fabriek werkt waar frieten worden gemaakt. Dit wordt bevestigd in de brief opgesteld door zijn werkgever.

Ter terechtzitting geeft verzoeker verder aan dat een terugkeer naar Afghanistan voor hem moeilijk zou zijn, gelet op zijn huidige kledingstijl die er niet zou worden aanvaard. Hij wijst erop dat hij foto's van zichzelf (o.m. op feestjes en samen met de vriendin met wie hij een relatie heeft) op sociale media heeft geplaatst: deze zijn gezien in Afghanistan, waar men hem om deze reden beschouwt als ongelovige. Verzoeker stelt dat het onmogelijk zal zijn om zich bij terugkeer aan te passen, dat personen die worden geassocieerd met de voormalige overheid nog steeds worden geveiseerd en dat zijn regio van herkomst, het district Khogyani in de provincie Nangarhar, bekend staat als zeer gewelddadig en gevaarlijk.

13. Uit het geheel van de voormelde verklaringen en voorliggende documenten blijkt dat verzoeker zich één van de landstalen eigen heeft gemaakt, onderwijs volgt, hier werkt, een sociaal netwerk heeft opgebouwd in België, zich openstelt voor en actief participeert in de Belgische samenleving, werd blootgesteld aan diversiteit en sinds zijn binnenkomst als niet-begeleide minderjarige gedurende al die tijd onmiskenbaar is ondergedompeld in een maatschappij die is gebaseerd op opvattingen, waarden en normen die de uitdrukking vormen van grondrechten die zijn verankerd in het EVRM en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, zoals gelijke behandeling van mannen en vrouwen, het recht op vrije meningsuiting en godsdienstvrijheid.

Zo uit verzoekers scholing, werkervaring en activiteiten in België als dusdanig niet kan worden besloten dat hij is verwesterd, moet wel worden vastgesteld dat hij tijdens zijn maatschappelijke participatie onvermijdelijk werd en wordt geconfronteerd met een Europese manier van leven alsook met gedragingen en opvattingen die door de taliban als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden beschouwd. Dit alles vond en vindt plaats tijdens zijn (sociale) ontwikkeling als minderjarige en adolescent, een cruciale levensfase waarin jongeren vatbaar zijn voor externe invloeden en die essentieel is in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen. De jaren van adolescentie vormen immers een belangrijke en bijzondere fase in de overgang naar volwassenheid, waar eigenheid, het vormen van een eigen identiteit, zelfbewustzijn

en persoonlijke relaties een grote rol spelen. Verzoekers (sociale) ontwikkeling in België vloeit in casu voort uit onder andere zijn ervaringen op school, zijn tewerkstellingen, zijn vrijetijdsbesteding, zijn dagelijkse contacten met (Belgische) leeftijdsgenoten, diverse sociale contacten alsook het zich eigen maken van één van de landstalen. Bovendien moet rekening worden gehouden met het gegeven dat verzoeker school heeft gelopen in het Westerse onderwijssysteem dat onder vuur is komen te liggen in Afghanistan.

Wegens zijn jonge leeftijd en maturiteit is verzoeker aldus in een identiteitsvormende fase van zijn leven blootgesteld (geweest) aan gedragingen, waarden en opvattingen die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Afghaanse samenleving, omdat ze haaks staan op het gedachtegoed van de taliban of als afwijkend worden beschouwd in de Afghaanse samenleving. Er kan bijgevolg, gelet op verzoekers jonge leeftijd bij aankomst en zijn traject in België, redelijkerwijze worden aangenomen dat dit alles een impact heeft (gehad) op zijn (sociale) ontwikkeling als minderjarige, adolescent en jongvolwassene en de wijze waarop hij zich gedraagt. Gelet op verzoekers actieve deelname en blootstelling aan de Belgische samenleving is het ook niet uitgesloten dat hij zich onbewust 'westerse'/Europese gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt. Dit alles kan in belangrijke mate het risico vergroten dat hij, in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst, zal opvallen in de lokale gemeenschap en door de lokale talibanleiders zal worden gepercipieerd als verwesterd, dit is aangetast door niet-Afghaanse waarden, niet-islamitische opvattingen, gebruiken, normen en waarden of als beïnvloed door buitenlandse (in casu: Europese) waarden.

Verder is het niet betwist dat verzoeker Pashtou is en afkomstig is uit het dorp Peerakhel in het district Khogyani van de provincie Nangarhar. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij opgroeide in een rurale omgeving. Bovendien blijkt uit de landeninformatie dat in de provincie Nangarhar ook de ISKP (Islamic State Khorasan Province) aanwezig is, een salafistisch-jihadistische groepering die een afkeer heeft voor alles wat 'westers' is (EUAA *"Afghanistan: security situation"*, augustus 2022, p. 156-162). Er wordt ook nog benadrukt dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in dorpen, steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betrokken lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtou-gebieden. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in kleinere dorpen dus makkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd. De taliban beschikken daartoe over een netwerk van informanten dat sinds augustus 2021 werd uitgebreid (EUAA *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 63-65).

Verzoeker zal in geval van terugkeer naar Afghanistan op onontkoombare wijze in contact komen met de taliban, de huidige de facto autoriteit, en worden geconfronteerd met de een gewijzigde Afghaanse samenleving. Er moet in deze dan ook rekening worden gehouden met de voormelde huidige context van de strikte ideologie van de taliban en de daaruit volgende zeer strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door hen zijn uitgevaardigd en die toezien op de regulering van het dagelijkse leven, zoals blijkt uit de beschikbare landeninformatie die reeds hoger werd besproken. Verzoeker heeft hier geen recente ervaring mee. Dat verzoeker afkomstig is uit een dorp in de provincie Nangarhar waar ook de taliban reeds actief waren, doet hierover niet anders denken. Sinds de machtsovername werden deze regels en normen door de taliban, de huidige de-facto-overheid, over het gehele Afghaanse grondgebied aanzienlijk verstrengd. Ze weerspiegelen dan ook niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarmee verzoeker is opgegroeid. De politiek-religieuze context in Afghanistan en de vigerende religieuze, morele en sociale regels en normen in het land, met inbegrip van zijn regio van herkomst zijn sinds zijn vertrek uit zijn dorp dermate ingrijpend gewijzigd en verstrengd dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker niet of onvoldoende vertrouwd is met de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden, het risico loopt zelfs onbewust de vigerende regels en gebruiken te overtreden en hierdoor nog meer in de negatieve aandacht van lokale talibanleiders te komen. Zijn onvertrouwdheid klemmt des te meer gelet op de onvoorspelbaarheid en veranderlijkheid van de regels opgelegd door de taliban als de de facto-autoriteit, de lokale verschillen en verzoekers individuele omstandigheden.

Er kan tevens worden aangenomen dat verzoeker, gelet op zijn jonge leeftijd bij vertrek en zijn individuele omstandigheden, zijn (nog steeds in ontwikkeling zijnde) opvattingen en gedragingen die hij gedurende zijn verblijf in België heeft verworven, niet steeds zal kunnen verhullen of zich er zelfs niet van bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan de regels, wetten en gebruiken, zoals vormgegeven door de taliban, moet naleven. Het is voorts ook niet onwaarschijnlijk dat verzoeker, die in maart 2020 als vijftienjarige uit Afghanistan is vertrokken en dus voor de machtsovername door de taliban in augustus 2021, grote moeilijkheden zal ondervinden om zich te conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, te meer hij hiermee niet vertrouwd is. Ter terechtzitting wijst verzoeker erop dat hij grote moeilijkheden zal hebben om zich bij terugkeer aan te passen, waarbij hij verwijst naar zijn huidige levenswijze.

Dit alles kan de zichtbaarheid van verzoeker bij terugkeer verder verhogen bij doorreis of bij aankomst in zijn dorp en regio van herkomst en verhoogt wederom bijkomend het risico dat hij door zijn gebrek aan vertrouwdheid met deze huidige realiteit van verstrengde religieuze en maatschappelijke regels de negatieve

aandacht van zowel de lokale gemeenschap als de taliban zal trekken in geval van terugkeer naar Afghanistan. Het argument in de bestreden beslissing dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, gaat aldus geheel voorbij aan deze huidige realiteit in Afghanistan en doet geen afbreuk aan het feit dat, gelet op de lange duur van zijn afwezigheid uit Afghanistan en zijn jonge leeftijd bij vertrek, redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij niet vertrouwd is de huidige religieuze, sociale en morele wetten, normen en gebruiken zoals vormgegeven door het huidige talibanbewind, dat nu, in tegenstelling tot de periode van verzoekers vertrek, de de facto autoriteit is in Afghanistan.

Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie. De Raad is van oordeel dat, gelet op het geheel van bovenstaande elementen en factoren eigen aan verzoeker, hij aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij, hetzij op doorreis, hetzij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst, zal opvallen en in de negatieve aandacht van de lokale gemeenschap en leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan. Gelet op zijn vertrek uit zijn dorp op vijftienjarige leeftijd, de duur van zijn afwezigheid uit Afghanistan sinds maart 2020, zijn verblijf in België als niet-begeleide minderjarige sinds november 2020 en zijn sociale ontwikkeling in Europa tijdens cruciale en vormende jaren als adolescent en als jongvolwassene, bestaat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid dat verzoeker, zelfs indien hij met behulp van zijn familiaal en sociaal netwerk aldaar inspanningen zou doen om zich aan te passen aan de heersende normen in zijn regio van herkomst bij terugkeer, door de taliban dan wel door zijn lokale gemeenschap zal worden gepercipieerd als een persoon die verwesterd is, dit is aangetast door niet-Afghaanse waarden, niet-islamitische opvattingen, gebruiken, normen en waarden of als beïnvloed door buitenlandse (in casu: Europese) waarden, of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden. Bovendien kan ook niet worden uitgesloten dat hij in geval van terugkeer door de eigen gemeenschap kritisch zal worden bekeken en mogelijk zal worden geconfronteerd met stigmatisering en discriminatie omwille van zijn verblijf in Europa.

Het is niet mogelijk om met enige zekerheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met verzoekers profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegeschreven verwestering of religieuze, morele en/of sociale normoverschrijding. De hierboven besproken objectieve landeninformatie wijst evenwel op *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

De Raad neemt in deze verzoekers profiel, zijn jonge leeftijd bij het verlaten van Afghanistan voor de machtsovername door de taliban, zijn individuele omstandigheden, zijn verblijf in België, de verschillende stukken in het rechtsplegingsdossier, zijn verklaringen ter terechtzitting en de voorhanden zijnde landeninformatie over de huidige Afghaanse context onder het talibanregime in aanmerking. In acht genomen het geheel van bovenstaande elementen en de persoonlijke omstandigheden eigen aan verzoeker cumulatief beoordeeld in het licht van de beschikbare landeninformatie, rekening houdend met de onduidelijkheid wat de perceptie en potentiële behandeling van personen die op jonge leeftijd Afghanistan hebben verlaten betreft, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Er kan in verzoekers geval een verband worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een toegeschreven politieke overtuiging. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *“enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land”* (HvJ 21 september 2023, C-151/22, pt. 36). Gelet op het voorgaande en gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie is de vraag of verzoeker zich nog zou kunnen aanpassen aan de Afghaanse levenswijze niet relevant, nu hierboven is vastgesteld dat hem een politieke overtuiging zal worden toegeschreven die haaks staat op het gedachtegoed van de taliban en dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat hij omwille van deze toegeschreven politieke overtuiging aan daden van vervolging wordt onderworpen ingeval van terugkeer.

Tevens is er voor verzoeker in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, wordt de conclusie in de EUAA *“Country Guidance”* (p. 147) bijgetreden, met name dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming, indien verzoeker zou worden beschouwd als verwesterd of hiervan zou worden beschuldigd. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA “*Country Guidance*” concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 148-149).

14. Het voorgaande in acht genomen, wijzigt de Raad derhalve zijn standpunt van de beschikking.

In acht genomen wat voorafgaat, wordt verzoeker erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Er blijkt uit het rechtsplegingsdossier niet dat op verzoeker een van de uitsluitings-clausules van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde grieven en stukken, alsook de argumentatie van de verwerende partij, die geen nota met opmerkingen heeft ingediend, niet verder te onderzoeken en te bespreken. De verwerende partij was verder afwezig ter terechtzitting en nam daardoor geen standpunt in met betrekking tot verzoekers aanvullende nota of andere elementen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend vieren-twintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES